



POESÍAS DE EV. CALO

LATEXOS DUN AROUSÁN (III): "FERVENZAS E DEVALOS"

Eu ben sei
polo vento agoireiro
que a miña coroa
xa nunca será
de verde loureiro:

Será
de toxo arpado
ou de arpada silveira
en fronte engurrada
ou nas carballeiras do alén
bailando a muiñeira:
a muiñeira bailando
ó compás
¡Iso si!
do encanto galego
da gaita grileira.

E eu tan namorado

Nunca un átomo de verdade
ns parolas derramadas
¡E eu tan convencido!

Nunca un chisco de sinceridade
nos seus ríos de bágoas
¡E eu enguedellado!

Sempre eu bicando ausencias de amor
crebándome a alma
¡E ela ensumida!

Sempre eu fiando versos amantes
anunciando praceres
¡E ela angustiada!

Pétalos de flor atormentada
tinguidos de indiferencia
e distancia
¡Iso é a nada!
¡E ela rimando perfidias!
¡E eu tan namorado!

ANGEL MOSQUERA MERA

SENTIMENTOS A FLOR DE PEL

Aguanta Simbad a tempestade que está sobre
ti. No mar, unha marea negra achégase ós
cantís, cheos de vida e anos con moito
porvir. Parque natural florido, inhóspito e
amigo, mantense no mar. Un raio se
fai sentir, o barco que navega as súas velas
prega, van a morrer. Unha dozura, morte
escura te invita a saír. O temporal non
escampa, empapado e sen forzas salta ó
mar, afógase en silencio, ninguén o pode
escoitar. Unha serea o salva, o leva a terra,
o alonxa do mar. Sucumbe en soidade un
vello recordo, as traizóns do mar. Como
pequeno murmurio as ondas veñen e van,
leva as túas alegrías, apégase un pensar. Non
busques no mar un espello, porque a el non
te podes mirar. Engúlete pouco a pouco, unha
burbulla serás.

